

"Voi helevetti... ensimmäisenä päivänä myöhässä. Nice going dud!" Juoksen koulumme oville nopeasti, miettimättä millaisen ensivaikutuksen tekisin. Pääsin nipin napin sisälle. Menen kaappini luokse, jonka koulun vahtimestari oli minulle antanut edellisenä päivänä käydessäni tutustumaan kouluun. Avaan kaapin oven. Näen ensimmäisenä lukujärjestykseni, jonka mukaan meillä olisi kuvaamataitoa. 'Hitto, missä tuo luokka nyt on?! Olisivat saaneet antaa minulle samaan syssyyn kartankin, jolla suunnistaisin tässä labyrintissä.' Viereeni kävelee tyttö. Hän avaa kaappinsa oven ja siirtää pitkät vaaleanruskeathiuksensa sivulle avatessaan takkinsa vetoketjua. Nopeasti vilkaistuani hänen lukujärjestystään näen hänellä olevan myös kuvaamataitoa. Hänen poskillaan on pieni puna, joka on luultavasti syntynyt hölkkäämisestä. Tyttö katsoo minua kummissaan. Avaan suuni, mutten meinaa saada sanaa suustani. "Ömm..." Hän vilkaisee minua edelleen ihmetellen. "Öhm... Voisitko kertoa minulle missä on kuvaamataidon luokka?" Saan sanottua hiljaa hänelle. Hänen kasvoilleen leviää suloinen hymy. "Totta kai! Taidat olla uusi? Mistä tulit?" Hän väläyttää minulle hammasrivihymyn. "Ööm. Joo, muutin juuri Suomeen Englannista perheeni kanssa. Mikä öhm... Mikä nimesi on?" Saan sanottua ja tunnen kuinka puna valtaa kasvoni tehden minusta typerän näköisen. Hän hymyilee edelleen ja johdattaa minua samalla luokkaamme. "Janina, Janina Henberg. Entä sinun?" Hän katsastaa minua rohkaisevasti. Käänän katseeni lattiaan ja vastaan mutisten "Ville Suovaara." Hän kääntyy sulkemaan kaappinsa oven. Hän hymyilee minulle ja näyttää suunnan. Hänellä on sylissään piirustusvihko, joka on jäänyt auki. Olen Janinaa selvästi pidempi ja näen hänen vihkoonsa vaivatta. Erinomaista jälkeä, se miten hän on ikuistanut kohteen silmät ja eloisuuden.

Pääsemme vihdoinkin luokkaan. Opettajamme rouva Sinitie katsoo arvostelevasti meitä. Hän ohjaa meidät vastakkaisille paikoille pöydän ääreen. "Hyvää huomenta. Anteeksi myöhästyminen Opettaja Sinitie." Vastaan kuin automaattisesti. Kaikki kääntyvät katsomaan minua kohden arvostelevasti. Joku huudahtaa muista oppilaista tyyliä minulle "Ohho, oikein Opettaja Sinitie. Ollaanpa sitä kohtelias!" Koko luokka alkaa nauraa, Janinakin naurahtaa minulle. Kivat, miten pääsen eroon vanhasta, juurtuneesta tavasta?. "Hyvää huomenta. Taidatkin olla Ville?" Opettaja vastaa minulle hieman imarrelluna. Nyökkään myöntävästi hieman nolona. Tuntia on kulunut hetkinen, jonka jälkeen opettajamme keksii pyytää minut luokan eteen kertomaan itsestäni. Ei helevetti. "Ville, kerrohan itsestäni mistä tulet? Perheen jäsenesi? Lempi väri? Ja aine?" Opettajamme viittooo minut luokan eteen. Maleksin kyseiselle alistamisen keskiölle, jossa koko luokka tuijottaa minua arvostellen ja tuomiten. Julmaa, eikö. Onkohan hiukset hyvin? Vastustamaton hymy esille ja menoks. "Hei nimeni on Ville, tulen Englannista..." "Tähän väliin kuulen tyttöjen huokailevan luokassa"..., missä asuin perheeni kanssa kymmenisen vuotta, perheeseeni kuuluu iso veljeni Jonas ja pikku siskoni Amanda. Lempi värini... (kuiskaten) Mitä helvettiä?... ööhm.. minulla ei ole tiettyä lempiväriä. Ja lempi aineeni koulussa on liikunta ja kuvaamataito." Sanottuani hymyilen vielä opettajalle. "Riittikö se Opettaja Sinitie?" Opettaja katsoo minua miettien. "Onko kellään enää mitään kysyttävää Villeltä?" Kukaan ei onnekseni vaivaudu kysymään minulta mitään ja saan palata paikalleni. Janina hymyilee minulle ja jatkaa piirtämistään. Olemme saaneet eteemme tietokoneet ja piirustus alustat. 'Nice!' Silmäkulmastani näen kuinka Janina nousee ja lähtee kiertämään pöytää luokseni. Hän huokaisee selkäni takana. "Wow, Ville... Tuo on uskottoman hieno! Olet todella taitava!" Käänän katseeni häntä kohden, näen hänen aidon ilmeensä. "Kiitos!" Taaksemme kävelee poika. "Ohho, Villessähän on ihan taiteilijan vikaa." Seuraavan hän sanoo hiljempaa. "Miten osaatkaan piirtää maiseman noin oikean tuntuisesti. Aivan kuin valokuva." Hän sanoo ja hymyilee minulle. "Olen muuten Jake. Jake Talvinen. Harrastatko jotain?" Naurahdan ja jatkan piirtämistä. En mieluusti tutustuisi muihin vielä, mutta

kai se on pakko. "Hmp... Jalkapalloa ja ratsastusta. Entä itse?" Hän naurahti. "Ratsastusta?! hehe. Itse harrastan jalkapalloa ja ratsastusta." Hän lausui viimeisen sanan aivan hiljaa, vain minä kuulin sen. Naurahdin itsekseni. Tunnit kuluivat ja viimein tuli viimeinen tunti. Matematiikkaan. Opettaja laittaa minut istumaan tämän mysteerisen pojan viereen. Jake katsoo minua miettien. Matikan tunti kuluu hitaasti, kerkeään tekemään tehtävätkin... kaikki ne. Kello soi ja opettaja päästää meidät pitkän piinan jälkeen tunnilta. Jake pysäyttää minut käytävään muiden lähdettyä. "Ööhm... Siitä ratsastuksesta... ööhm..." Hän ei saa sanaa suustaan, päätän ensimmäisen päivän kunniaksi auttaa häntä. "Juu on minulla hevonen, itse asiassa kaksi. Meillä on oma talli, jossa on kaksi isoa kenttää ja lämmitetty maneesi. Ja olen harrastanut ratsastusta koko elämäni." Hymyilen hänelle. Hän ottaa kasvoilleen kylmän viileän ilmeen. "Nice! Milloins teillä seuraavat kisat ja missä?" Hän kysyy haastaen. "Kehtolan Tilalla koulukilpailut 14.5." Vastaan ja otan haasteen vastaan ilomielin. Hänen kasvoilleen nousee virne. "Siellä nähdään."

Kävelemme yhtä matkaa kaapeille. "Olisitko tänään päässyt meille vaikka ratsastamaan kanssani, toinen hevosistani voisi tarvita liikutusta ja pitäisi lukea siihen englannin kokeeseenkin?" Saan sanottua piruuttani. Hän katsoo alkuun hämillään mutta virnistää takaisin. "Käyn vain kotona vaihtamassa vaatteet. Missä nähdään?" Keräämme reppumme ja lähdemme kävelemään mopoautoni luokse ja lupaan heittää hänet kotiin ja odottaa sen verran, että hän saa vaihdettua vaatteensa. Ennen kuin kerkeämme lähteä Janina kävelee ohitsemme ja katsoo arasti. Jake sanoo kaihoisasti. "Hän on todella hyvä piirtämään. Sinun tasoasi." Hän katsoo vielä ihailevasti tyttöä ja laittaa turvavyönsä kiinni. Hän ohjeistaa minut omakotitalon pihaan. "Tule käymään sisällä. Vaihdan nopeasti vain vaatteet!" Hän sanoo naurahtaen. Nyökkään epäluuloisesti, mutta menen sisään. Siellä on viihtyisää. Kaunis valko-sini teema, joka jatkuu koko talon läpi. Meitä vastaan tulee kaksi melko isoa belgianpaimenkoiraa. "Mitkä näiden nimet on?" Kysyn ja rapsutan toista niistä. Hän virnistää. "Brutus, se on se jota rapsutat ja toinen on Boris. Älä kysy mistä ne ovat saaneet nimensä, minä en tiedä!" Hän naurahtaa. Meitä vastaan kävelee laiha, todella pitkähiuksinen, brune tyttö. Hän on kaunis. Tyttö katsahtaa minuun, mutta jatkaa matkaansa nopeasti. Olipa kauniit silmät, aivan kuin hänen sielunsa olisi vellonut meren lailla niissä. "Kuka hän on?" Jake käännähtää kasvonsa minua kohden. "Siskoni, Alice. Hän on usko pois puhelias perheen ja ystäviensä aikana. Muuten hyvin hiljainen ja salaperäinen kuulemma." Kasvoillaan hänellä on hieman inhoava katse. Pääsemme pian hänen huoneen luokse ja näen ensimmäisenä kuvia. Paljon kuvia hevosista. "Wow, sulla on paljon kuvia. Kaunis hevonen." Hän ottaa uutta puhuvat ratsastushousunsa kaappinsa päältä. Minun katsellessa kuvia, hän vaihtaa salaman nopeasti ne jalkoihinsa. Jake vetäisee päälleen vielä t-paidan. "Hän on hevoseni, kasvattini, ylpeyteni Valiente Salvaje, 6 vuotias tamma, joka käyttäytyy muuten kuin ruuna, paitsi silloin kun on kiima." Hän naurahtaa. "Mennäänkö?" Nyökkään. Päästyämme tallillemme Jaken ilme on sanain kuvaamaton. "Olet onnekas! Todella kauniita hevosia. Ja mikä talli! Wow!" Naurahdan. "Englannissa meillä oli itseasiassa hieman isompi talli, mutta siellä meillä oli siittola, joten se ei ole verrattavissa tähän." Hymyilen ja kävelemme talliin, josta tulee ihana, tuttu tuoksu. Luikertelemme hevosten varustekaappien välistä omalle kaapilleni. Avaan sen ja huomaan itselläni olevan samalaiset housut ja saappaat. Vaihdan housut ja t-paidan. Jake katselee suu ammoltaan tallia. "Olen käynyt monilla talleilla, mutta en ikinä olisi kuvitellut, että pääsisin ratsastamaan tällaiselle, jollei kyseessä olisi kilpailut." Katsahdan häneen ja hymyilen. Lähdemme kävelemään kohti tarhoja, joissa hevoseni ovat. "Haluatko mieluummin mennä Haulilla vai Colorilla? Molemmat ovat true kouluratsuja. Hauli on kymmenen vuotias ruuna poika ja Color on tamma isolla T:llä ja täyttää seuraavalla viikolla 6." Hän katsoo minua ihmeissään. "Aivan sama! Päätä sinä, tunnet hevoset kumminkin

paremmin!" Hän hymyilee minulle rauhallisesti. Pääsemme tarhoille, jotka sijaitsevat vierekkäin. Color steppailee tarhan portilla ja Hauli katsoo sitä taas arvostellen. Se olisi ihme, jollei Hauli katsoisi Coloria niin pahasti. "Ota vaikka Hauli, Colorilla on välillä turhan eloiset talutusmatkat uuden ihmisen seurassa." Naurahdan. Nyt Jake avaa suunsa naurahtaan. "Aivan kuin Vallu." Nauramme molemmat ja otamme hevoset tarhoista. Hoidettuumme ja varustauduttuumme menemme etupihalle, jossa kapuamme selkään. "Näin etukäteen voisin kertoa, että Hauli on astetta temperamenttisempi, miltä se näyttää." Hauli Jaken noustessa selkään hypähtää eteenpäin. "Just näin Hauli, tapetaan Jake, ennen kuin kukaan näkee, että päästät selkääsi muutkin, kuin minut." Naurahdan ja Jake korjaa tasapainonsa kuntoon, eikä Hauli näytä olevan enää moksiskaan, että selässä on uusi tuttavuus. "Mennäänkö kävelemään alkukäynnit maastoon? Vai mennäänkö ihan kunnon maastoreissu?" Katson Jakea, vaikken poikaa vielä hyvin tunnekaan voin nähdä hänen kasvoiltaan kylmän rauhallisen virnistyksen. "Kunnon maastoreissu. Se on paras paikka tutustua hevoseen." Lähden kävelemään maastoon vievää tietä pitkin. Color steppaa allani innosta hihkuen. Meitä vastaan kävelee iso täysin valkoinen ruuna, selässään sillä on veljeni Jonas. "Moro äijä, kuka tuo on, joka saa mennä Haulilla?" Vastaan hymyillen. "Jake, hän on poika koulustani. Hänellä on itsellään 6 vuotias tamma Valiente Salvaje. Kuvista nähtynä ainakin todella kaunis. Novelli on ote pidemmästä tarinastani, kirjoitusvirheitä voi hyvin löytyä, ja toivoisinkin minulle huomautettavan, missä niitä on :)